

at der vil komme. Det undgaas neppe, at der, inden dette Finanslovsforslag forelader dette Ting, vil blive føjet nye Bevillinger til, og navnlig undgaas det neppe, naar Forholdet er dette, som jeg har Indtrykket af, at det er, at de forskellige Ministre har begrænset sig til det mindst mulige i Forslaget. Men dertil kommer jo, at der sikkert kan regnes med forøgede Udgifter gennem Vedtagelsen af særlige Love. Vi har i den Henseende endnu et Par Veksler fra Fortiden at indfri. Jeg tænker her paa Gennemførelsen af Retsreformen og paa Forslaget om Understøttelse til Børn af ubemidlede Enker og Enkemænd. Der er derfor ingen Grund til at tro, at vi kommer til at svømme i overflødige Penge, men der er tværtimod den største Anledning til ogsaa i Fremtiden at udvise Forsigtighed og Sparsommelighed ved Baandlæggelsen af Statens Indtægter. Balancen er skabt, og den skal nu holdes og yderligere underbygges. Det er det Løsen, hvorunder den højtærede Finansminister har forelagt Finanslovsforslaget, og det er et Løsen, som vil vække Bifald og finde Tilslutning fra det Parti, jeg i Dag har den Ære at være Talsmand for. Ligesom vi i Fjor ydede fuld Tilslutning til Regeringens og den højtærede Finansministers Arbejde for at skaffe Balance, saaledes vil der ogsaa i Aar blive ydet fuld Tilslutning til, at den finansielle Balance yderligere underbygges. Skulde dette føre til, at Statens Kassebeholdning og Reservefond øges, er det kun godt, og selv om det en Gang førte til, at vi blev saa velhavende, at vi ekstraordinært kunde afdrage paa vor Statsgæld, vilde jeg for mit Vedkommende hilse dette med Glæde.

Det er min Overbevisning, at det Standpunkt, den højtærede Finansminister staar paa, ogsaa vil finde Tilslutning i Befolkningen. Man har blandt det store Flertal af Vælgerne haft Forstaaelsen af den Nødvendighed, der var til Stede for at faa skabt en god finansiell Balance, og derfor har man ogsaa med ret stor Sindsro taget mod de Skattelove, som var blevet nødvendige, ogsaa i Opfattelsen af, at naar der skulde forøgede Indtægter til, kunde de neppe tilvejebringes paa en for Befolkningen lempeligere Maade, end det er sket. Derfor har der i Virkeligheden ude i Befolkningen været grumme liden Sangbund for den Agitation, der fra anden Side er forsøgt rejst mod disse Skattelove. Der er gennemgaaende Tilfredshed med, at Balancen er skabt, og der er ikke

mindst Tilfredshed med, at vore Veksellaan til Udlandet er blevet afløst af et fast Laan. Det var en Lykke, at vi i Foraaet fik den Sag ordnet, og jeg gad vide, om ikke ogsaa de, som den Gang kæmpede imod, nu kan se, at det var en fortjenstfuld Handling, den højtærede Finansminister den Gang udførte, navnlig naar man ser paa, hvordan de udenrigspolitiske Forhold er i Øjeblikket. Vi kunde ellers let være kommet til at staa overfor at skulle indfri disse Veksellaan paa et Tidspunkt og under Vilkaar, som vilde være blevet overordentlig haardt. Jeg haaber, det skal gaa saadan, som det ærede Medlem fra Højrup (Deuntze) spaaede, at selv om der under Arbejdet for at skabe Balance er beredt den højtærede Finansminister mange Ubehageligheder, saa vil det dog komme til at lyde: Ja, men det var alligevel Neergaard, som bragte Finanserne i Orden. Se, den Anerkendelse synes jeg, den højtærede Finansminister til fulde har fortjent.

Skal man imidlertid danne sig et begrundet Skøn om Udsigterne for Statens Balance i de nærmeste Aar, kan man ikke nøjes med alene at se paa Statsregnskabet og Finanslovsforslagets Tal, men man maa tillige se paa, hvordan Landet om Erhvervssamfund er stillet. Det er dog til syvende og sidst det, vi maa lægge paa. Er vi som Erhvervssamfund i Tilbagegang, vil dette inden ret længe ogsaa give sig Udslag i svigtende Statsindtægter og maaske i øgede Statsudgifter; men er der Fremgang, vil det modsatte blive Tilfældet. Jeg tillod mig i Fjor at peg paa dette Forhold, at pege paa vor Hadelsbalance overfor Udlandet og paa, at vi det foregaaende Aar, 1910, i vor Samandel med Udlandet havde haft Balance. Ganske vist havde vi haft en Overskudsindførsel af ca. 90 Mill. Kr., men de Tal var ikke større, end at det af Støtisk Bureau og af Grosserer-Societetets Comité mentes at være blevet opvejet id den Fragtfortjeneste og Fortjeneste paa ransit-handel, som Danmark i det same Aar havde haft. Vi havde altsaa i vøkonomiske Samhandel med Udlandet lince i Aaret 1910, hvilket med andre Ord vil sige, at Danmark som Erhvervssamfund betragtet ikke i dette Aar havd forøget sin Gæld til Udlandet. Og se vi paa Aaret 1911, kan heldigvis de samme glædelige Faktum noteres.

Nogle Tal, som illustrerer denne Ud-vikling, vil maaske i denne Irbindelse